

## POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z powództwa W.K.  
przeciwko A.P.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 30 września 2019 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powoda  
od wyroku Sądu Okręgowego w N.  
z dnia 29 maja 2018 r., sygn. akt III Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. zasądza od W.K. na rzecz A.P. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego,**
- 3. przyznaje adwokatowi M.W. i nakazuje wypłacić mu ze środków Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w N. kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych powiększoną o należny podatek VAT tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu W.K. w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarżący wniósł o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego, w którym oddalono apelację skarżącego od wyroku Sądu I instancji oddalającego powództwo o zasądzenie bliżej określonej kwoty pieniężnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna to nadzwyczajny środek zaskarżenia o celu przede wszystkim publicznoprawnym. Celem tym jest zapewnienie jednolitości orzecznictwa oraz spójności i prawidłowości wykładni prawa. Realizacji powyższej funkcji służy uregulowana w art. 398<sup>9</sup> k.p.c. instytucja przedsądu. Stosownie do ww. przepisu Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podejmowanie odrębnej decyzji w przedmiocie przyjęcia sprawy do rozpoznania ma również na celu realizację zasady szybkości postępowania oraz pozwala zaakcentować wysoce sformalizowany charakter postępowania przed Sądem Najwyższym, o czym świadczą określone wymagania konstrukcyjne skargi kasacyjnej.

Zgodnie z art. 398<sup>4</sup> § 1 i 2 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona (ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części), przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany, a także wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Nadto skarga kasacyjna powinna spełniać wymagania przewidziane dla pisma procesowego i być wzbogacona o bliżej określone odpisy (art. 398 § 3 zd. 1 *in fine* k.p.c.). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno korespondować z przesłankami określonymi w art. 398<sup>9</sup> k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 20 października 2005 r., II CZ 89/05).

Skarżący jako podstawę przyjęcia skargi do rozpoznania wskazał występowanie w niej istotnego zagadnienia prawnego oraz „oczywiste naruszenie przepisów postępowania, w stopniu mającym wpływ na treść orzeczenia”.

Odwołanie się do pierwszej z tych przesłanek wymaga poprawnego zidentyfikowania problemu prawnego, w tym odniesienia go do konkretnych przepisów. Konieczne jest także przedstawienie argumentów prowadzących do rozbieżnych ocen danego zagadnienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01). Istotność problemu wyraża się w tym, że jego rozstrzygnięcie miałoby znaczenie dla praktyki orzeczniczej sądów. Tylko wtedy może zostać zrealizowana publicznoprawna funkcja skargi kasacyjnej. Tymczasem zagadnienie przedstawione we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania ma charakter pozorny. Skarżący nie wykazał, by zagadnienie to miało istotny charakter, nie przedstawił także żadnych argumentów świadczących o tym, by możliwe do obrony były różne poglądy na ten temat. Poza tym kasator kreuje fikcyjną sprzeczność, która wynikać ma z przyjęcia przez Sąd Okręgowy ustaleń Sadu I instancji za własne i – rzekomo – jednoczesnego poczynienia ustaleń częściowo odrębnych. Analiza treści uzasadnienia Sądu II instancji nie wskazuje, by doszło do takiej sytuacji, a ponadto sama możliwość przyjmowania za własne ustaleń Sądu I instancji (nie tylko w całości, lecz także w części) nie budzi żadnych wątpliwości w praktyce stosowania prawa.

Druga z przywołanych przez skarżącego przyczyn przyjęcia nie jest przewidziana przepisami prawa (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.), wobec czego zinterpretowana zgodnie z jej słownym ujęciem nie może być przedmiotem analizy. Jeśli natomiast uznać, że skarżący oparł wniosek na przesłance oczywistej zasadności skargi, to należy zauważyć, że przesłanka ta wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd II instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Składający skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta "oczywistość" i przedstawić odpowiednie argumenty (por. post. Sądu Najwyższego z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O takiej oczywistej zasadności skargi, która musiałaby być następstwem oczywistej nietrafności zaskarżonego wyroku, w żadnym razie nie świadczą motywy tego orzeczenia, opartego na przeprowadzeniu w sposób bardzo wnikliwy zarówno postępowania dowodowego, jak i analizy prawnej poczynionych ustaleń. Omawiany obecnie fragment

skargi kasacyjnej w istocie świadczy natomiast o – niedopuszczalnym na etapie postępowania kasacyjnego - kwestionowaniu czynności postępowania dowodowego (art. 398<sup>3</sup> § 3 i art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.).

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, że skarżący nie wykazał przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Z tej przyczyny na podstawie art. 398<sup>9</sup> k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.